

".....ลูกต้องตอบแทน เป็นโอกาสที่เราจะได้สร้างขันตีบารมี
ลูกต้องทำความดีให้มากขึ้นอีก
ทำตัวเราให้ดีมากๆ ๑ จนเขายอมรับ.....
หากมีอะไรที่ขัดแย้งกัน ลูกต้องนิ่ง
เอาความดีชนะใจ
ความดียังเป็นที่รักของพระเจ้า.....อย่านำมาใช้....."

ตอนที่ ๒

ความกตัญญูกตเวทิต

คุณพ่อเล่าถึงพระอาจารย์องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพระกรรมฐาน ท่านได้ช่วยโยมแม่ของท่าน ซึ่งเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ให้มีอายุยาวนานขึ้นอีกหลายปี โดยสอนให้ฝึกสติ และในที่สุดโยมแม่ของท่านได้ไปเกิดเป็นนางฟ้า ฉันฟังแล้วได้แรงใจ ให้รีบกลับมาปฏิบัติดูแล พ่อแม่ของฉันให้มากขึ้นโดยทันที

"คุณพ่อสอนให้ลูกเป็นคนกตัญญูกตเวทิต ดูแลพ่อแม่ให้ดีที่สุด ลูกพยายามปฏิบัติต่อพ่อแม่มากขึ้น คอยคิดอยู่เสมอว่าจะทำอะไรให้ท่านได้อีก" ฉันเล่าให้คุณพ่อฟัง

"ดีแล้วลูก ความกตัญญูกตเวทิตเป็นยอดคุณธรรม ถ้าเราเป็นลูกดีเรียกอภิชาติบุตร ถ้าเป็นหญิงเป็นอภิชาติบุตรี" คุณพ่อชื่นชม

"ทุกเช้าลูกจัดอาหารไปให้ท่าน และกราบเท้าท่านทุกวัน ให้ท่านฟังเทศธรรมะและฝึกภาวนาด้วย" ฉันทรายงานต่อ

"ลูกจะสอนพ่อแม่ได้ ให้พ่อแม่เชื่อฟังได้ เรื่องฟังธรรม เรื่องภาวนาอะไรนะ ลูกต้องทำตัวของตัวเองให้ดี ให้น่าเชื่อถือก่อนนะลูก แล้วจึงจะไปแนะนำคนอื่น เขาถึงจะเชื่อ" คุณพ่อเตือนให้รอบคอบขึ้น ตามที่ท่านเคยสอนว่าเราต้องพิจารณาตัวเองก่อน สอนตัวเองก่อน รู้จักตัวเองก่อน แล้วจึงจะสอนคนอื่นได้ ภารกิจของฉันทันับว่าโชคดีที่เป็นที่รักและไว้วางใจของพ่อแม่มาโดยตลอด ดังนั้นคำแนะนำของฉันทจึงไม่ใช่เรื่องสูญเปล่า

"คุณพ่อคะ มีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นด้วยอาณิสสจากการดูแลพ่อแม่ คือปกติพ่อกับแม่ไม่ค่อยลงรอยกัน ทั้งที่พ่ออายุ ๗๕ แล้ว แม่ก็ ๗๑ แล้วยังหงุดหงิดกันตลอด เพราะแม่คอยจับผิด คอยบ่น พ่อเลยเบื่อและไม่สนใจแม่ เรียกว่าแยกกันอยู่คนละห้อง แยกกันกินคนละที่เลย ตอนนี้หลังจากใช้เวลาไม่นาน ที่ลูกกราบท่านและเอาใจใส่ท่านทั้งสองมากขึ้น เหตุการณ์เปลี่ยนไป คือ เดิมนี้อาพากับแม่รักกัน ฟังเทศธรรมะด้วยกัน ทานข้าวด้วยกัน พ่อคอยซื้อโน้นซื้อนี่มาฝากแม่ ทำโน้นทำนี่ให้แม่ทาน เวลาลูกไปหาทุกวัน จะช่วยกันเล่าว่า ฟังเทศธรรมะสนุกอย่างไร ดียังไร ลูกดีใจจริง ๆ" ฉันทเล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดกับตัวเอง ที่เหมือนอภินิหารของคุณงามความดี ซึ่งหากใครไม่ได้ประสบ

ด้วยตัวเองคงไม่ซึ้ง เพราะฉันเคยคิดว่าชีวิตของพ่อกับแม่ ฉันคงไม่มีโอกาสได้เห็นวันที่ท่านทั้งสองจะรักใคร่สามัคคีกัน เพราะที่ผ่านมามีแต่ความทรงจำที่ฉันรู้สึกท้อแท้ แล้วจู่ๆ ทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่ดีงาม จนฉันแทบไม่เชื่อว่า นี่เป็นฝีมือของฉันเอง หรือ ถึงอย่างไรความดีเหล่านี้ ฉันยกให้เป็นบุญกุศลของคุณพ่อ ที่แนะนำพร่ำสอนและลูกทำได้สำเร็จ

"ลูกตื่นแต่เช้ามีด มีความสุขที่ได้หุงข้าว ทำขนม ทำกับข้าว ด้วยตัวเอง จัดสำรับ ไปใส่บาตรกับพ่อแม่ ได้เห็นพ่อแม่ประคองกัน ใส่บาตร ลูกมีความสุขและหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง มีอยู่หลายครั้ง หลังจากใส่บาตรแล้ว ทั้งพ่อและแม่ต่างยกมือไหว้ลูก ท่านคงปิติที่ได้ใส่บาตร จนไม่รู้ว่าจะขอบใจลูกอย่างไร ลูกภูมิใจมากเลยจ้ะ ที่ได้ทำให้พ่อกับแม่มีความสุขในบั้นปลายชีวิต" ฉันเล่าให้คุณพ่อฟัง

"สิ่งที่ลูกทำนั้นเป็นบุญ เป็นความกตัญญูทวดเวที ชีวิตลูกจะพบแต่ความเจริญรุ่งเรือง รักษาความดีไว้นะลูก" คุณพ่อให้กำลังใจ

"คุณพ่อคะ ลูกกราบขอบพระคุณคุณพ่อคะ ที่สอนให้ลูกเป็นคนดี จนลูกได้เห็นวันที่พ่อกับแม่รักกัน ทุกครั้งที่ลูกกราบท่าน ลูกถือว่าลูกบูชาคุณของพระธรรมและถือว่าลูกกราบคุณพ่อด้วยคะ" ฉันกล่าวสิ่งที่รู้สึกอยู่ในใจ

"ดีแล้วลูก คนอย่างนี้แหละ ชีวิตมีแต่ความงอกงามไพบูลย์
คนเราเกิดมาควรมีการพัฒนาศักยภาพ ๔ อย่าง คือ IQ, EQ,
MQ, และ SQ

IQ (Intelligence Quotient) คือ ความฉลาดทางความ
จำและความคิดจากสูตรมยปัญญา และจินตามยปัญญานั้น หรือเชาว์
ปัญญานั้นแหละ

EQ (Emotional Quotient) คือ ความฉลาดทางอารมณ์
คือ ความสุขใจสบายใจไม่กังวลไม่เครียด เป็นต้น

MQ (Moral Quotient) คือ ความทรงไว้ซึ่งศีลธรรม
จริยธรรม อย่างเช่นความกตัญญู ที่ลูกทำอยู่นี้แหละ สุดท้ายคือ

SQ (Spiritual Quotient) คือ ความอิสระของจิต
วิญญาณ จิตไม่เป็นทาสของวัตถุและโลกธรรม คือการมีดวงตาเห็น
ธรรม มองเห็นทุกอย่างตามความเป็นจริง ไม่หลงในสมมติ" ฉันฟัง
คุณพ่ออธิบาย แล้วตรวจสอบกับตัวเองทันที ว่ามีสิ่งใดบ้าง ที่ต้อง
พัฒนาเพื่อความเป็นคนที่สมบูรณ์

"ช่วงนี้พ่อเตรียมงานอบรมจริยธรรมให้กับบุคลากรทาง
ภาคเหนือ ๕ รุ่น ปีก่อนจัดไป ๓ รุ่น เขาคงเชื่อถือเรา ให้จัดอีก
รุ่นละ ๓ วัน สอนให้เขาดูตัวเองให้ออก มีความสำนึกในหน้าที่ และ
ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด" คุณพ่อพูดถึงงานช่วงปลายปีที่ท่านต้อง
รับผิดชอบ

"ลูกขออนุโมทนาค่ะ อยากถามคุณพ่อต่อว่าถ้าคนบางคน เขาไม่สนใจใฝ่หาธรรมะ แล้วบางที่ยังมาตำหนิว่าเราเมื่อเราสนใจใฝ่หา จะทำอย่างไรกับเขาดีค่ะ"

ฉันถามท่านต่อถึงปัญหาทางดุลยภาพ ซึ่งพบว่าตรงใจใคร ๆ หลายคน

"ลูกต้องอดทนนะ เป็นโอกาสที่เราจะได้สร้างขันติบารมี ลูกต้องทำความดีให้มากขึ้นอีก ทำตัวเราให้ดีมาก ๆ จนเขายอมรับว่าเราดีได้ขนาดนี้ ไม่ต้องอธิบายว่าทำเพื่ออะไร ทำเพราะอะไร อดทนไว้ นิ่งไว้ หากมีอะไรที่ขัดแย้งกัน ลูกต้องนิ่ง เอาความดีชนะใจ การโต้แย้งเป็นวิธีของเดรัจฉาน อย่างนำมาใช้ คนมีธรรมะอยู่กับใครก็ได้ โดยธรรมะคุ้มครองตัวเราและคนรอบ ๆ ตัว เราได้ ลูกไม่ต้องไปสอน ไม่ต้องไปแนะนำ ไม่ต้องไปยึดเยียด อะไรให้เขา เป็นครูที่ดีโดยการทำให้เขาดู ธรรมะเป็นเรื่องของการแสวงหา ไม่ใช่การบังคับ ลูกอย่าไปตำหนิเขานะ"

"คุณพ่อเคยสอนว่าเกิดเป็นคนนี้ดีที่สุด เพราะที่นี้เป็นชุมทางชีวิต ถ้ามีสัมมาทิฐิ สามารถสร้างความดี สร้างบารมีได้มาก ถ้าไปเกิดเป็นเทวดา แม้จะเป็นสุคติภูมิเหมือนเรา แต่โอกาสสร้างบารมี มีน้อยกว่ามนุษย์ เพราะมีวุ่นแต่หลงติดทิพยสุข

และเทวดาต่างกิติ ก็มี กิอิม กันหมด ไม่มีใครต้องการอะไรจากใคร ดังนั้นเทวดาที่รักดีท่านจึงอยากมาเกิดเป็นมนุษย์ หรือบางทีอาศัยมนุษย์สร้างบารมี ตัวอย่างเรื่องนี้ คุณพ่อเคยเล่าให้ฟังเรื่องพระนางจามเทวี เป็นต้น

"ลูกรู้ธรรมแล้ว ถ้าลูกไม่พยายามเข้าใจเขา ถือว่าลูกผิด เพราะเขายังไม่รู้เหมือนลูก ดังนั้นลูกต้องเข้าใจ ต้องให้อภัย ไม่ใช่มองเห็นเขาเป็นปัญหาและอุปสรรค เขาคือผู้ทดสอบบารมีของลูกต่างหาก ทำให้เขายอมรับได้โดยลูกไม่ต้องสูญเสียความเป็นตัวเอง นั่นจึงถือว่าลูกสอบผ่าน ทำให้ได้นะลูก ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้น ลูกต้องไม่ทิ้งธรรมะ คนมีธรรมะคุ้มครองใจ ไม่เดือดร้อนใด ๆ อยู่สงบเย็นได้ในทุกสถานที่ เพราะเรามีเมตตา ใช้ธรรมะพิจารณา ดูตนเองอย่าไปแก้ที่คนอื่น ปรับปรุงตนเองเรื่อย ๆ จนขยะมันน้อยลงและหมดไป อย่ายอมแพ้แก่มารนะลูก" คุณพ่อกล่าวแต่สิ่งที่เป็นบวก มีแต่ให้กำลังใจ คอยเสริมคอยเติม โดยความเมตตาแก่ลูกทุกคน มิได้เห็นแก่ความเหนื่อยยาก นับเป็นจิตวิทยาการสอนชั้นเยี่ยม

"เวลาอยู่ในสังคม ครอบครัว หรืองานที่รับผิดชอบ ลูกต้องทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ที่สุด อย่าให้บกพร่อง อย่าให้ใครตำหนิ เรื่องส่วนรวมต้องมาก่อน เรื่องส่วนตัวมาทีหลัง เมื่ออยู่ในห้องก่อนนอนหรือเข้านิ้ด ลูกจะปฏิบัติธรรมหรือทำอะไรให้กับตัวเอง

สามารถทำได้ แต่เมื่อไหร่ที่มีหน้าที่ภายนอก ทั้งสามี ทั้งลูก ทั้งงาน ลูกต้องไม่ให้หน้าที่เหล่านี้บดบังพร่อง" คุณพ่อย้ำถึงความรับผิดชอบการงานภายนอก คือทางโลกต้องไม่ให้เสีย ทางธรรมจึงจะเจริญงอกงาม ไม่มีอุปสรรค เราต้องเล่นไปตามบทบาท ตามสมมติ ต้องตีบทให้แตก ต้องให้เกียรติในสมมติ และสุดท้ายอย่าหลงสมมตินั้น นี่คือนิเวศแห่งพุทธะโดยแท้ ยิ่งเราจำกัดความต้องการ จำกัดการเรียกร้องส่วนตัวเองได้มากเท่าไร เราจะมีเพิ่มให้คนอื่นได้มากเท่านั้น โบราณท่านสอนให้เอาใจเขามาใส่ใจเรา นับว่าไม่ล้าสมัยเลย

"นอกจากนี้พ่อขอให้ลูกเป็นผู้มีความเมตตา ซื่อตรงและจริงใจ ไม่ว่าทำอะไรให้ใครที่ไหน ขอให้ลูกระลึกไว้ทั้งกาย วาจา ใจ ว่า ต้องมีความซื่อตรง ความสุจริต และมีความจริงใจในการกระทำนั้นๆ เสมอ นั่นเป็นเกราะกำบังภัยให้ลูก พ่อใช้หลักการนี้เมื่อจะไปทำอะไร ไปบรรยายที่ไหน แล้วพ่อได้รับการต้อนรับที่ดี มีคนรักคนศรัทธาเพราะพ่อให้สิ่งนี้กับเขาก่อน" คุณพ่อให้พรฉันให้เป็นคนมีเมตตา ซื่อตรงและจริงใจ

"ฝึกสติให้มากนะลูก ถ้าจะศรัทธาใคร ลูกต้องใช้ปัญญา และใช้เวลา ให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ อย่าศรัทธาด้วยอารมณ์

ด้วยผัสสะคือตาเห็นหรือหูได้ยินคำบอกเล่า ลูกจะได้ไม่ถูกหลอก การดูว่าใครดี ไม่ดี ลูกต้องใช้เวลายาวนาน ดูว่าคำสอนนั้นเป็นไปเพื่อความหลุดพ้น ในเบื้องต้น ท่ามกลางหรือบั้นปลายหรือไม่ ถ้าสอนเพื่อให้เวียนตายเวียนเกิดอีก สอนให้ยึดติด อย่าศรัทธาสั่งเหล่านี้ ต้องใช้เวลาพิสูจน์ หากพิสูจน์แล้วถูกต้องตามนี้จึงค่อยศรัทธา แล้วความศรัทธานั้น จะเป็นศรัทธาที่ยั่งยืน" คุณพ่อตอกย้ำก่อนจากลา ฉันจึงต้องกลับมาอนาคคิดว่า มีขยะอีกกี่กองในหัวใจ ที่ต้องหารถบรรทุกมาขนไปทิ้ง ฉันจะค่อยๆ เก็บกวาดไปเรื่อยๆ ทุกวัน ให้มันโล่งเตียนหัวใจให้ได้สักวัน ฉันจะหมั่นเก็บขยะของตนเองไปทิ้ง ไม่สร้างขยะใหม่และไม่ขนขยะของคนอื่นมาเพิ่มในใจฉันอีก

